

[Breckmann]

mere spild af danske skattemilliarder til barbariske socialistiske diktaturer i den tredje verden, om Norden som atomvåbenfri zone, det er jo en sovjetisk kæphest, om på Israels bekostning at invitere verdens næststørste terroristorganisation, PLO, ind i den nordiske varme – KGB er som bekendt den største af disse organisationer – om aggressive miljøbevægelser og så selvfølgelig om vedvarende fordømmelser af det eneste land i Afrika, der så nogenlunde yder alle dets borgere en tålelig udsigt for fremtiden.

Med hensyn til forsvarspolitik har vi passeret 40-års-dagen for NATO's stiftelse og fejrer dens bevarelse af den europæiske fred under stadig trussel fra Sovjets verdensomspændende imperium.

Socialismen er ikke kun en falleret samfundsordning. Den klarer ikke at brødføde sine egne underkuede befolkninger. Affaldet fra socialismens talrige endetarme, der løber ud i Østersøen og truer med at forpuste dette vort hav med affald fra planøkonomiens sure skorsten og kloakudløb, er det tilfaldet vor demokratiske kapitalisme at fjerne.

Vesten har siden Bresjnevs magtovertagelse forsynet Sovjet med ca. 500 mia. kr. i kreditter og dermed finansieret dets regimes politik: fra et kontinentalt til et globalt imperium.

Det danske udenrigsministerium er naivt og så blevet grebet af »gorbamaniak«, selv om Kremles smarte nye leder endnu ikke har lovet at stække KGB's magt og den internationale terrorisme og spionage. Han har stadig ikke tilladt andre partier end det kommunistiske. Han har ikke gjort indsigelse imod påvist valgfusk og endda anvendelse af giftgas imod sine egne indbyggere. Han har svoret leninismen troskab, hvis mål det er at udvide sovjetisk kommunisme til alle lande i verden uden undtagelse – for at citere landsfaderen.

Han har ikke vist vilje til at give Sovjets befolkningsgrupper selvbestemmelse eller selvstændighed. Lenin skrev, at sandhed er en borgerlig fordom, og bedrag tillader vi os, hvis det tjener vore højere mål. Så fremtidige historikere vil næppe undre sig over, hvorfor Bresjnev og Gorbatsjov snød os og brød deres aftaler, men hvorfor vi først stolede på dem.

I vor hovedkulds jagt efter hurtige genveje til nærmeste tilfredsstillelse på alle områder får vi vel ikke os selv til at tro, at Kreml kan ønske os samme skæbne som millioner af friheds- og

dødsopfre i Ukraine, Ungarn, Polen, Tjekkoslaviet og nu til slut i Afghanistan. Vestens sikkerhed er ikke formålet med, men i modstrid med Sovjets politik, og derfor er vor tiltro til Gorbatsjovs gode hensigter jo både ulogisk og endda selvmorderisk.

Vi frygter konstant denne anklage om at være koldkrigere, og den bliver rejst igennem Moskvas disinformation, hver gang vi har vores egen mening. Men kold krig må vel være uundgåelig, eftersom Lenins eget parti er et krigsparti, a war-party, hvis eksistensformål er at tilintetgøre Vesten med magt og med list, og list er Gorbatsjovs nuværende velvirkende redskab.

Denne Stalins efterfølger ser Vesten som Sovjets store forhindring. Vesten er nemlig menneskehedens, demokratiets og kristendommens mest overbevisende udtryk for socialismens beskidte, selviske og ødelæggende løgnagtighed. Gorbatsjov har råd til at virke imødekommende. Sovjet har 5 mio. mand under våben, 2.500 strategiske affyringsramper, 10.000 interkontinentale atomsprængladninger, 50.000 tanks, dobbelt så stærk flåde og flyvevåben som USA og 12 gange så mange kortrækende atomraketter i Europa som NATO. Lad dog dette krigsarsenal blive skåret ensidigt ned, og det vil tage år, før vi behøver at nedruste tilsvarende.

I sin amoralske udenrigspolitik har Sovjet hidtil påvirket Vestlande som Danmark til først at jage en af kommunismens svorne modstandere, nemlig Sydafrika, ud af den vestlige lejr. Dernæst har Moskva i ly af forhandlinger om at påtvinge Namibia en kommunistisk regering forsøgt at indgå prisaftaler med Sydafrika om 90 pct. af Vestens mest livsvigtige metaller. Systematisk er Sydafrika blevet forfulgt og nu til slut tvunget til at tilpasse sig en ny virkelighed og en sovjetisk tillempet verdensorden på det store kontinent.

Jeg så i Politiken i dag, at en folketingsdelegation forventer at rejse til Namibia for at observere overgangen til demokrati dernede. Jeg kan her fra Folketingets talerstol oplyse, at det bliver meget svært for den delegation at opnå visum til Namibia.

Danske skattepenge bliver stadig misbrugt til bl.a. cubansk giftgas imod Jonas Savimbi, i stedet for at man lod den tredje verdens socialistiske bananrepublikker synke til over hovedet i deres eget ideologiske morads.